

Hondin við kveistrinum datt mótfallin niður. Eyguni voru so undarliga tóm, andlitið var myrkt grálit. Hon vildi ganga, men slæði á og treiv í vindeygapostin. Har stóð hon eitt bil, blunkaði nakrar ferðir við eygunum, turkaði sveittaperlurnar av muninum við handabakinum, gjørdist so fræg at hon fekk ondina aftur, og strevaði seg út.

Hon tók teir rinandi tvíburðarnar frá dronginum, setti seg á ein kassa har úti í slokuni og gav teimum tað tóma bróstið at súgva, maðurin hevði sett teir lamnu upp og niður við vegginn á ein ruskdunga og hevði breitt eina spjorr yvir rúgvuna. Hini hingu skelkaði og gørhungraði um móðrina. — Hann fór at sóknast eftir onkrum at búgva í.

Beint eftir fóru teir í kriggj um eina breyðskorpu, sum ein av teimum høvdu funnið í einari blikkspann. Teir lamnu voru við á sin hátt. Tala rættliga dugdu teir ikki, men teir høvdu kortini sitt egið mál, og teir søgdu hvør sær at skorpan var teirra. Teir sótu og ýldu um kapp, og teir eygleiddu stríðið úlvaglúpskir við teim visnu eygunum.

Eina løtu eftir kom maðurin aftur og setti seg á ein holvdan sildakagga, lútandi framá, við hondunum hangandini niður millum knøini. Hann tók eitt tubbaksrull upp og beit sær eina skrá. So hevði hann onga fyllibyttu hitt, sum hevði verið gávumild, hugsaði konan, tá hann var so skjótur aftur. Tilvildarlaga kom hon at trlva í skjúrtalummanum til at vissa seg í, at brennivinið var heilskapað.

»Fekk tú ikki?» — spurdi hon og kveitti at manninum.

»Og nei» — segði hann, gjørdi eitt ilskt bragd á yvirkroppin.

»Tað var tað eg vist, tá ið tú var tann ið fór — fólk vera rædd av at ein sum tú kemur.»

Hann knýtti nevan og muraði sum ein hás bjørn.

Hon var um at skrædna av kókandi trongd til at brúka munn, men hon helt sær. Tað var ræðslan fyrri Madam Høier sum gjørdi at hon tagdi. Tí um hon hoyrði tey, kom hon óivað og jagstraði tey burtur, og hetta var jú altíð líka sum eitt sindur frægari enn úti á slætta vegnum. Men maðurin, ið ikki var vanur við at hon gav eftir, kveitti mistrúgvinn at henni.

Konan legði tvíburðarnar frá sær niður við teim lamnu og reiddi eitt slag av seingjarbóli til ungarnar. Og so fekk hon teir til ró á ein vís.

Maðurin hevði strekt seg á einum leysum kistuloki við einum neva av hálmaruski til koddan. Yvir seg breiddi hann ein fyrrverandi slábokk, sum hevði verið stungin við vatti. Enn síst svartir bumullstóttar stinga fram her og har. Hann hevði funnið hetta plaggið á einum ruskdunga, og sá tað tí sum sín búna. Um eina løtu reit hann.

Konan leit upp móti tí trøngu rípunum av himli, sum tey høvdu til tak, fyrri at ætla um, um tað mundi fara at regna. Luftin var óverðslig, og tann ógóðsligi november vindurin fór ýlandi ígjøgnum. Skotið. Hon setti seg til rættis á kassanum við rygginum móti rosshúsvegginum. Innanfyri hoyrði hon rossini trampa. Ein kám kensla av øvund tók hana. Hesi dýrini stóðu fløtt og trygt og høvdu sína dagligu útkomu í rísum máli. Hon hugdi at teim sovandi ungum og kviðaði seg fyrri, at teir skuldi yakna upp í frosti og svølti. So hugsaði hon um deyða barn sitt, tað sum hon hevði havt tað ferðina fyrri langari tíð síðani, og hon ynskti, at tey øll voru farin sama veg. Um nú Várharra vildi vera so náðigur at lata tey umkomast í nátt — ja Gud gævi Várharra vildi tað, tí tey smáu børnini fóru jú ikki til helvitis, men har komu jú øll tey vaksnu, su ikki høvdu tann heilaga andan. Og hon hevði ongantið sætt nakað til

Heilaga Andan.

Tað var hvørki vónloysi ella pína í hjarta hennara, bara tómleiki, líkasæla og svongd. Á sínum piðaðu ørmun helt hon tvíburðarnar, og rivnaðu, útslitnu hendurnar faldaðu seg saman um teir. Men teir vildu ikki vera róligir. Teir lógu og kávaðu og vriggjaðu seg, og teir jamraðu og hvinu so eymskiliga við einum brostnum ljóði, sum var tað frá teim fornasku, sum høvdu teir av órekt og neyð mist tað mesta av máli sínum, og teir skulvu og fjáltraðu í tí neyðar klodda sveipinum.

Tá var tað, at konan fekk tað innskot at geva teimum brennivín fyrri at fáa teimum ró og varma. At tað kundi skaða teir, mintist hon ikki til í hesi løtu, um hon annars visti nakað um tað. Nú hevði hon ikki tanka fyrri øðrum, enn at fáa hesar neyðar skapningar at sova eina løtu, og so fáa hvíld sjálv. Hon tók fløskuna upp úr fíkkjuni, fekk proopin av við tonnnum og hugdi seg um eftir einum sindri av vatni. Tað hevði staðið vatn í einum træsteypi, men tað høvdu nokk ungarnir slurpað í seg. Tó jú — tað var eitt sløð eftir í. Hon fekk fatur á tí, helti tað í fløskuna og skvagaði so á. So mataði hon tvíburðarnar við tí soleiðis, at hon fyrst sjálf tók tað í munin og síðani fekk hetta niður í teir.

Teir bóru seg illa og vriggjaðu seg sum í krampa, men hon gavst ikki, fyrr enn hon hevði fingið so mikið í teir, at teir sovnaðu, og tað gjørdi teir, eisini tøliliga skjótt.

So drakk hon tað, ið eftir var sjálv, legði tvíburðarnar yvir til hini og var fegin yvir, at teir svóvu so setan.

Hon kendi seg bráðliga so milda og lætta í sinni. Við einum fjákkutum látri slóg hon skjúrtið yvir høvðið, strekti seg út á restina av hálminum og sovnaði, næstan í lukkuligum sinnalag.

Men tvíburðarnir høvdu fingið sín ríkiliga part. Um morgunin lógu teir steindeyðir báðir tveir.

Madam Høier syrgdi fyrri, at avhoyring var tikin í sakini. Konan varð ákærd fyrri grovt skøtisloysi, og soleiðis hava volt teirra deyð.

Og rætturin gjørdi sína skyldu, hon var trý ára fongsul.

So fekk hon tá tak yvir høvðið so leingi.

Viggo Dalsgaard týddi

UTTANLANDSFERÐIR Í SUMMAR

DANMARK 27. juni — 7. juli

Vit búgva á hotellunum »Ålborg« og »Vildsund Strand« við Limfjørðin, og er prísurin kr. 3.900,-

ONGLAND 7. juli — 16. juli

Vit búgva á hotelli í Sheffield og er prísurin kr. 4700,-

NOREG 4. august — 13. august

Vit búgva á fjallahotelli í Rustad við Lillehammer og er prísurin kr. 3700,-

Á øllum ferðum er goldið fyrri 4-manskømur við »Norrönu«, fulla pensión á hotellunum (ikki matur umborð á »Norrönu«), og goldið er fyrri allar bussferðir.

Stórungrungdóms- og barnarabattur.

Ring millum kl. 18-19
LEIF NOLSØE tlf. 32278

TÓRSHAVNAR KVØLD- OG UNGDÓMSSKÚLI

hefur framsýning av ymiskum handaligum arbeiði í

EYSTURSKÚLANUM

Í dag 22/3 kl. 14-19
Sunnudagin 23/3 kl. 14-19

Eisini verður tónleikur:

Í dag kl. 14.30 spæla næmingar hjá Kára Bæk
— kl. 16.30 spæla næmingar hjá Robert Oughton
— kl. 18.00 spæla næmingar hjá Niels Olsen
Sunnudagin kl. 14.30 spæla næmingar hjá Robert Oughton
— kl. 16.00 syngur kórið hjá Bjarna Restorff
— kl. 18.00 syngur Rytmska Kórið hjá Sunleif Rasmussen

Øll eru vælkomin

TÓRSHAVNAR KVØLD-
OG UNGDÓMSSKÚLI